

2. Se poate considera că dacă un astfel de vehicul a fost supus unei taxe similare, respectiv taxă de poluare (în același conținut ideatic și cu același scop, respectiv de respectare a mediului conform principiilor și obiectivelor descrise de art. 174 [TCE] și următoarele), într-un stat membru, cu ocazia primei înmatriculări în alt stat membru se poate institui o astfel de taxă de poluare, cu aceleași obiective prevăzute de art. 174 și următoarele din tratat, deși anterior a mai fost supus unei taxe de poluare într-un alt stat membru?
3. În fine, în ideea contrară, că un astfel de autovehicul nu a fost supus într-un alt stat membru unei taxe de poluare (pentru că fie nu există această taxă, fie din alte motive), dar la o înmatriculare succesivă într-un alt stat membru, spre exemplu România unde se percepe o astfel de taxă, se percepe la prima înmatriculare într-un asemenea stat taxa de poluare, se poate considera, într-o asemenea ipoteză, că se încalcă principiile uniunii vamale sau a unei protecții interne indirecte prevăzute de art. 23, 25 și 90 ?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hof van Cassatie van België (Belgia) la 17 martie 2010 — Greenstar-Kanzi Europe NV/Jean Hustin și Jo Goossens

(Cauza C-140/10)

(2010/C 161/27)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hof van Cassatie van België

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Greenstar-Kanzi Europe NV

Pârâți: Jean Hustin și Jo Goossens

Întrebările preliminare

1. Articolul 94 din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 ⁽¹⁾ al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 873/2004 ⁽²⁾ al Consiliului din 29 aprilie 2004, coroborat cu articolul 11 alineatul (1), cu articolul 13 alineatele (1)-(3), cu articolul 16, cu articolul 27 și cu articolul 104 din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 menționat anterior trebuie interpretat în sensul că titularul sau posesorul de licență poate să formuleze o acțiune în contrafacere împotriva oricărei persoane care efectuează anumite acte în legătură cu un material ce a fost vândut sau cesionat acesteia din urmă de o persoană care deține o licență de exploatare dacă nu au fost respectate

limitările prevăzute, pentru situația vânzării aceluși material, în contractul de licență încheiat între deținătorul licenței de exploatare și titularul protecției comunitare a soiurilor de plante?

2. În cazul unui răspuns afirmativ, este relevant pentru aprecierea încălcării protecției comunitare faptul că persoana care efectuează actele menționate mai sus cunoaște sau ar fi trebuit să cunoască limitările astfel impuse în contractul de licență menționat?

⁽¹⁾ JO L 227, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 15, p. 197.

⁽²⁾ JO L 162, p. 38, Ediție specială, 03/vol. 58, p. 165.

Acțiune introdusă la 16 martie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Țărilor de Jos

(Cauza C-141/10)

(2010/C 161/28)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: V. Kreuzschitz și M. van Beek, agenți)

Pârât: Regatul Țărilor de Jos

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor măsurilor necesare în vederea abrogării legislației potrivit căreia anumite prestații de securitate socială nu se plătesc resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos, Regatul Țărilor de Jos nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 alineatul (2) litera (a), al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, precum și al articolelor 45-48 TFUE;

— obligarea Regatului Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Parlamentul European a solicitat recent în repetate rânduri informații din partea Comisiei privind resortisanți portughezi care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere situate pe platforma continentală olandeză și au reședința în Portugalia, însă nu beneficiază de aceleași condiții de încadrare în muncă și de aceeași protecție socială precum lucrătorii care au reședința în Țările de Jos.

2. În consecință, în conformitate cu articolul 226 CE (în prezent articolul 258 TFUE), Comisia a trimis Țărilor de Jos o scrisoare și un aviz motivat. În acestea Comisia a susținut că, în opinia sa, legislația Țărilor de Jos în materie de securitate socială ar trebui să se aplice și resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos. Refuzul autorităților olandeze de a acorda acestor persoane prestații de securitate socială este incompatibil cu Titlul II din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71, în special cu articolul 13 alineatul (2) litera (a) și cu articolul 3 alineatul (1) din acesta precum și cu articolele 39-42 CE (în prezent articolele 45-48 TFUE).
3. Până în prezent, Țările de Jos nu au adoptat încă toate măsurile în vederea abrogării legislației naționale potrivit căreia anumite prestații de securitate socială nu se plătesc resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos.
4. În temeiul considerațiilor precedente Comisia concluzionează că prin refuzul de a plăti anumite prestații de securitate socială resortisanților altor state membre ale Uniunii Europene care sunt încadrați în muncă pe platforme petroliere în Țările de Jos, acesta din urmă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 alineatul (2) litera (a) și al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71, precum și al articolelor 45-48 TFUE.

(¹) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hof van Beroep te Brussel la 29 martie 2010 — Express Line NV/Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Cauza C-148/10)

(2010/C 161/29)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hof van Beroep te Brussel

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Express Line NV

Pârât: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile Directivei 97/67/CE (¹) din [15] decembrie 1997, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/39/CE (²), și în special, dar nu exclusiv, articolul 19 din aceasta trebuie interpretate, în special în raport cu modificările aduse prin Directiva 2008/6/CE (³), care trebuie transpuse în dreptul intern până cel târziu la 31 decembrie 2010, în sensul că statele membre nu au posibilitatea să prevadă obligativitatea unui sistem extern de reclamații pentru furnizorii de servicii poștale neuniversale pentru motivul că:
 - (i) în ceea ce privește procedurile de reclamație aplicabile în vederea protejării utilizatorilor serviciilor poștale, directiva realizează o armonizare completă; sau pentru motivul că:
 - (ii) această obligație a fost impusă prin Directiva 2002/39/CE numai în ceea ce privește furnizorul serviciului universal și, după intrarea în vigoare a Directivei 2008/6/CE, în ceea ce privește toți furnizorii de servicii universale, în condițiile în care, potrivit articolului 19 alineatul (1) al [treilea] paragraf din [Directiva 97/67/CE, astfel cum a fost modificată prin] Directiva 2008/6/CE, statele membre pot numai să încurajeze, iar nu să impună dezvoltarea unor proceduri independente de soluționare a litigiilor între furnizorii de servicii poștale altele decât serviciile universale și utilizatorii finali.

2. În cazul în care răspunsul la prima întrebare este că Directiva poștală nu se opune, în sine, posibilității ca statele membre să impună furnizorilor de servicii poștale neuniversale un sistem extern de soluționare a reclamațiilor precum cel prevăzut la articolul 19 alineatul (2) primul paragraf în ceea ce privește furnizorii de servicii poștale universale, principiile referitoare la libera circulație a serviciilor (articolul 49 CE și următoarele, devenit în prezent articolul 56 TFUE și următoarele) trebuie interpretate în sensul că restricțiile aduse liberei circulații a serviciilor de un stat membru pe baza unor motive imperative de interes general referitoare la protecția consumatorilor, restricții potrivit cărora furnizorii de servicii poștale neuniversale sunt supuși în mod obligatoriu sistemului extern de soluționare a reclamațiilor prevăzut la articolul 19 alineatul (2) primul paragraf în ceea ce privește furnizorii de servicii poștale universale, sunt compatibile cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene chiar dacă, în cadrul aplicării sistemului de soluționare a reclamațiilor în cauză, nu se face nicio distincție între reclamațiile care provin de la consumatori și cele care provin de la alți utilizatori finali,